

Спроба заколоту в Албанії

ЛОНДОН. (Дена-ІНС). 28 липня. Як повідомлено у понеділок, в Албанії задушено спланований військовий заколот проти теперішнього режиму прем'єр-міністра Енвера Годжі. 3

Аген повідомляють, що приблизно 1200 офіцерів і рядових албанської армії причетні до заколоту.

На чолі змови стояв нібито ко-

лишній провідник албанського руху спротиву Радівікіа, що навіть ще до запровадження комуністичного режиму був керівником опозиції проти Годжі.

Рено і Бідо про міжнародну ситуацію

Рурщина і західна Європа. — Світова війна або примирення

ПАРИЖ. (Дена, ЮП). 28 липня. На засіданні Національних Зборів, під час дебати про зовнішню політику Франції, кол. міністер-президент Поль Рено сказав, що Рурська область має стати динамом західної Європи. Відбудова Франції залежатиме від довозу німецького вугілля. Він запропонував дозволити Німеччині більше розвивати переробку промисловості, що полегшить їй сплату відшкодувань. Наймодерніше промислове устаткування, що його можна буде придбати в США, слід використати для того, щоб в інтересах Європи підвищити видобуток рурського вугілля.

ПАРИЖ. (ДПД-Рейтер). Говорячи про міжнародну ситуацію, Рено заявив, що світ стоїть нині перед вибором: третя світова війна в ближньому часі або ж примирення між Совєтським Союзом і Заходом. Рено гадає, що в майбутній війні, на відміну від двох останніх війн, зав-

дяки атомовій зброї перемогу здобуде нападник. Рено навів слова Айнштейна, що „атомової війни не буде, а буде лише один атомовий напад“.

Промовець твердив: нині сорок націй витрачають 27,5 млрд. доларів на готування до війни, що на 30% перевищує відповідну суму 1938 року, напередодні німецького нападу. До цієї суми ще не враховано витрат на виготовлення атомових бомб і на ведення біологічної війни.

Колишній французький міністер-президент підкреслив, що покищо США мають величезну перевагу, порівнюючи з Совєтським Союзом, але й Росія має теж деякі козирі. Так, приміром, через 22 роки в Росії буде 251 млн. населення, а в США лише 156 млн. Крім того, до своїх послух СССР має всі енергетичні джерела на просторі між Владивостоком, Ваймаром і Триєстом і, нарешті, він має перевагу збері-

гати в абсолютній таємниці свої наміри, а до того ж у всіх країнах існують комуністичні партії, щоб боронити совєтську закордонну політику.

ПАРИЖ. (Дена). Під час дебати на Національних Зборах міністер закордонних справ Бідо зазначив, що його уряд і надалі обстоюватиме міжнародний контроль Рурської області, не зрікаючись претензій на відшкодування. Щодо Маршалового пляну, то Бідо підкреслив, що з його боку було зроблено все, щоб тільки уможливити Росії взяти участь у Паризькій Конференції. Вперше перед Національними Зборами міністер висловився з приводу наслідків Московської Конференції і сказав, що представники заходу покинули столицю з почуттям „якогось суму“. Шоправда, ситуація в світі не така вже й розпачлива, але вона серйозна, і розвиток подій починає діяти зачепливо.

Опір індонезійців зростає

БАТАВІЯ. (ЮП). 28 липня. Голландська головна квартира оголосила, що голландська морська бригада, вишкочена в США, здобула стратегічно-важливий порт Тегаль, на схід від Черібону. Голландські війська на Яві просуваються далі. Як виходить з одного комунікату, націоналісти підпалили 500 значних плантацій. Для насадження нових потрібно буде 10 років. Згідно з повідомленням індонезійської пресою, індонезійські збройні сили відвоювали Медан, найбільше місто північно-східної Суматри. Означені голландські чинники спросто-

вують такі повідомлення. Індонезійські частини успішно напали на голландські частини, що просуваються в напрямі на Джоджкарту. Опір індонезійців посилюється, а в районі Семерангу, як подає Дена, просто таки з години на годину. Про успіхи голландців повідомляють лише з західної Яви.

В колах Об'єднаних Націй вважають, що ні Рада Безпеки, ні якась інша інституція Об'єднаних Націй не має права втручатися в голландсько-індонезійський конфлікт, бо Індонезія ще й досі має статут голландської колонії. Совєтський делегат

Громико також заявив, що він не має наміру вжити якихось заходів на користь Індонезії. Однак, віцепрезидент англійського тимчасового уряду Палліт Неру оголосив, що індійський уряд ухвалив формально поставити у вівторок перед Об'єднаними Націями питання про військові дії в Індонезії.

НЬЮ-ДЕЛІ. (ББС). 29 липня. Сьогодні увечері індійський уряд вирішив відкласти надалі свою пропозицію Об'єднаним Націям переглянути питання голландсько-індонезійського конфлікту.

ПРАГНУТЬ АВТОНОМНОЇ МАКЕДОНІ

СОФІЯ. (ЮП). 28 липня. Між маршалом Тіто і болгарським міністер-президентом Димитровим відбуваються тепер у Београді перего-

вори. Американські дипломатичні спостерігачі висловлюють побоювання, що тут може бути заплановано нову допомогую акцію грецьким повстанцям з боку балканського комунізму. Хоча в Београді офіційно спростовують такі припущення, то все ж дискутують можливість заснування „автономної македонської держави“, що мала б складатися з дотеперішнього грецького, албанського і югославського теренів. Така держава — так підкреслюють у згаданих колах! — означала б поділ Греції, що в цей спосіб позбулася б свого важливого порту — Салоніків. Кінеш-кінцем комуністичний плян ставить за мету

присвоєння автономної Македонії до югославської республіки. В тутешніх альянських військових колах кружляють чутки, що всі торговельні угоди, укладені протягом останнього часу між східно-європейськими країнами совєтської сфери впливу, супроводжуються одночасно укладенням таємних військових угод.

Маршалові професійні дипломати

ВАШІНГТОН. (ЮП). 28 липня. Американський міністер закордонних справ Маршал у цілковитій тиші працює собі над тим, як висунути своїх найздібніших дипломатів на „шонайнебезпечніші“ місця, де ведеться боротьба, тобто на становища, де американські інтереси сходяться безпосередньо з совєтськими

інтересами. Основна засада Маршала — відправити в таких випадках перевагу професійним дипломатам: від цієї засади він відходить дуже рідко і то лише у виняткових випадках. Маршал валує цілий ряд не-професійних дипломатів, що одержали свої посади через політичні мотиви. До кінця цього літа на Балканах, у Середній Європі і Швеції сидітимуть найталановитіші дипломати, що будь-коли репрезентували американську політику. Треба сподіватися також змін у цьому напрямі на Середньому Сході, в Китаї і Франції. І навіть у Берліні державний секретар Маршал підсилить своє дипломатичне представництво. До осені цього року туди прибудуть Джон Рідальсбергер, один із найкращих знавців Німеччини, і Т. Ахіллес, знавець Західної Європи.

* ВАШІНГТОН. (ЮП). 28 липня. Американська армія подала до відомства, що до рук Совєтів потрапили найважливіший у Німеччині набій „Фау“, який має літати приблизно 650 кілометрів, у двічі далі, ніж „Фау“ 2.

* МАДРИД. (Дена-ІНС). З нагоди офіційного проголошення своєї перемоги під час референдуму генераліс-мус Франко підписав закон про державну форму Еспанії, згідно з яким через 16 років Еспанія стане королівством.

* НЬЮ-ЙОРК. (Дена-Рейтер). Соціаліст і експерт Рада ООН ухвалила скликати на 23-го березня 1948 р. в Женеві міжнародну конференцію пресою інформації.

* ВАТИКАН. (АП). Ватиканський часопис „Обсерватор Романо“ радить залучити також Еспанію до участі в Маршаловій плані.

* ВАШІНГТОН. (Рейтер-Мюнхен). 29 липня. Міністерство закордонних справ США вирішило скористатися Угор-плану з числа тих країн, що одержуватимуть американську допомогу після закінчення діяльності УНРРА. На думку офіційних від департаменту, небезпека голодної смерті не загрожуватиме угорському населенню.

* НАНКІН. (Дена-Рейтер). Прибувши до Китаю, спеціальний уповноважений президента Трумена в Китаї генерал А. Ведемасер відвідав генераліс-муса Чан-Кайшека.

* ВІДЕНЬ. (ЮП). 28 липня. Австрійський уряд оголосив, що під час перестрілювання на австрійсько-югославському кордоні останніми місяцями загибли 6 австрійців. Увечері проти минулого повідомлення загибли одного уродженця жандармерії, а іншого поранено, коли вони натрапили на людей, що з боку Югославії хотіли провратися на австрійську територію.

* РАНГУН. (Рейтер-Беромюнстер). 29 липня. Новий британський кабінет відбудує учора своє перше засідання. Поліція вжила запобіжних заходів, щоб уникнути можливих несподіванок.

* ВАШІНГТОН. (Дена). Після підписання закону про злиття військового міністерства, міністерства морської і повітряної флотії в одне міністерство президент Трумен призначив командного міністра морської флотії Дж. Форрестера на міністра оборони США.

* БАТАВІЯ. (РШГ). 29 липня. Як-що вірити повідомленням індонезійського радіо, 736 голландських воїнів на Яві перейшли на бік індонезійців.

* ЄРУСАЛІМ. (Рейтер-Мюнхен). 29 липня. Брех жидівських терористів, що брали участь у нападі на жидівську в'язницю в Акрі, засуджено до страти. Вироки виконано вчора.

* НЬЮ-ЙОРК. (Дена-Рейтер). Шеф генерального штабу американської армії ген. Аленгауер відбудуватиме інспекційну подорож до Апенні, щоб оглянути стратегічно-важні військові бази армії і повітряної флотії.

* ВАШІНГТОН. (РШГ). 29 липня. Як повідомляє державний департамент, наразі з приводу шалення видобутку вугілля в Рурській області розпочнуті в Вашингтоні напружені переговори.

* ВАШІНГТОН. (ДПД). Совєтський посол в США Н. Новіков покинув американську столицю і відїхав до Москви на нараду.

* ОТАВА. (ДПД). Канадський міністер-президент Макензі Кінг повідомив американський уряд, що Канада розбудовуватиме далі автошляху, завдовжки 2000 км., що з'єднує США з Аляскою.

* КАРАЧІ. (Рейтер-Мюнхен). 29 липня. У зв'язку з подіями в Індонезії портові робітники Карачі ухвалили вчора бойкотувати вантаження голландських кораблів.

Англійська нота до СССР

ЛОНДОН. (ББС). 29 липня. Англійський уряд авернувся до СССР з проханням пошкодо стриматися передавати в совєтську власність колишні італійські та німецькі майно в Угорщині. З англійської точки погляду основним питанням є визначити повноту німецького та італійського майна. Але, на превеликий жаль, такого загально-го визначення ще немає. Отож, англійський уряд не може погодитися, щоб німці, альянський уряд одержував з Угорщини майно, накрадане чи награблене німцями або італійцями в інших країнах.

* БУДАПЕШТ. (ШНН). 29 липня. Угорська влада заснувала в Тіра-ні (Албанія) свою амбасадю.

ПРОТИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ОБРАЗИ

Вже місяць минає, як переважна більшість української еміграції, що мешкає в т. зв. ДП-таборах, перейшла під опіку ІРО. З цієї нагоди хотіли б ми порушити тут дуже важливу для нас справу, яка за часів УНРРА не раз спричинювала нам великий біль пониженням нашої національної честі. Хочемо порушити її зараз, в самих початках діяльності ІРО, і то саме з двох причин: Щоб ІРО і його урядовці не допускалися подібних хиб до українських ДП, що їх часто-густо робили урядовці УНРРА, не раз і не два прямо на власну руч — без порозуміння з американською військовою владою і 2. Щоб ту справу вже в корені зліквідувати раз назавжди, щоб вона більше ніколи не повторилася.

Про що, власне, йде? Іде тут першою мірою про те, щоб органи ІРО вживали правильної нашої національної назви і трактували нас як окрему, самостійну націю, а не як якийсь конгломерат національностей. Там більше, як то всім добре відомо, що ще в квітні 1945-го року біля 50 народів світу підписали Карту Об'єднаних Націй, в якій, без застережень, визнається однакові права для всіх народів і згорні засуджується якнебудь повелення інших націй. Кілька місяців пізніше, світова й українська преса занотувала виступ, що Об'єднані Нації визнали жидівську й українську національність, що означає визнання жидів і українців за окремі, самостійні народи.

З цього приводу — пригадаймо собі всі — багато українців з полешенням зідхнуло: нарешті! Нарешті ми дочекались, що світ зачинає з нами числитись, як з народом. Але були й такі, що з справедливими обуренням і терпінням прийняли цю виступку: Як же? Український народ, що має за собою тисячолітню культуру, народ високої цивілізації, спадкоємець давньої Геладії, народ, що був століттями охоронним валам європейської культури й цивілізації перед татарськими ордами та нападками інших диких навал з Азії, народ, що охоронив християнську Європу не один раз перед катастрофою, а в рр. 1917-21 перед комуністичною навалою, хоч — всіма залишений — сам її підняв, — той народ аж тепер, у двадцяті століття, устоїться, щоб його визнавали за окремих народів? Сьогодні, коли визнаються держави народів менших і без великої минулишини, тоді світ дивиться призмуреним оком на всі ті безправства і жахливі обставини, в яких тепер перебуває 40-мільйонний український народ.

І хіба ж ці обурення не слушні? Але чи від того щось зміниться? Рішучо ні! Доки на міжнародних форумах — в Об'єднаних Націях — не виступлять дійсні представники України і не візьмуть до своїх рук оборону інтересів українського народу справжні його заступники — обрані самим українським народом в його військ, суверенній державі — доти нема чого доброго сподіватись для українського народу, а тим більше якоїсь справедливості для нього від цього химерного світу.

Але пригляньмося, як те визнання української національності Об'єднаними Націями провадиться на практиці. На міжнародних форумах український народ і надалі не виступає як суб'єкт, а його теперішню «державу» УСРР не ставлять нарівні з іншими державами. А що до нас, української еміграції, то ми там само надалі фігуруємо як українці російської, польської, мадярської, румунської, чеської і т. д. Класичним прикладом цього були всіякі оголошення, зроблені з різних європей-

гам УНРРА. І в чий інтересі робилось те? УНРРА прецінь мала б бути лояльною до ОН, респектувати їхні рішення і постанови. А оскільки робили це поодинокі урядові чинники УНРРА на власну руку, то знову повністю було наших керівних організацій, насамперед нашого ЦПУЕ, проти цього зробити відповідні кроки.

Тим часом на українців ніхто не звертав уваги. Цілий 1945 рік ми взагалі не існували. Аж в 1946 році появилися польські українці, а за ними всі інші. І в цьому поділі продовжувалося до нині. Українські відповідні чинники мовчали і покірно приймали все те до відома, без найменшого спротиву. Не хочемо цим

Перша конференція, що закінчилася успішно. Такою успішною конференцією були наради 16 європейських націй з приводу Маршалового плану відбудови Європи. На фот.: Французький міністер закордонних справ Бідо виступає промовою на відкритті конференції, 12. 7. 1947 р.

(Дена-НІТ-Більд).

нападати на наші представництва! Але в ніякому разі не можна надалі зносити такий стан, що ображає нашу українську національну честь. Тим більше мусимо проти цього заперечувати, бо це не роблять Об'єднані Нації і не робить це влада Сполучених Штатів Америки, під охороною яких ми тепер перебуваємо. Навпаки, всі ми дуже добре знаємо, що влада і президент США Гаррі Трумен і нині безкомпромісово виступає проти всякого поневолення інших, особливо менших народів більшими. Так само і це ділення українців на всі народності не є в інтересах ані Об'єднаних Народів, ані в інтересі влади Сполучених Штатів Америки, бо вони дуже добре знають, що це ділення є якраз ті неблагі наслідки вічних окупацій українських земель різними чужими арміями, що силою искликували українському народові чужу йому державність, чужу йому владу і режими, які змагалися нищити все, що є українське, виключно до назви «УКРАЇНА», яку намагалися замінити на їхні назви «Малоросія», «Малопольща», «Райхскомісаріят» тощо. І всі чудово знають, що проти чужих окупацій століттями боролися і тепер завзято борються цілий український народ.

Протестуючи проти нашої національної образи, ми тим не домагаємось для українців нічого спеціального і ніяких привілеїв. Ми тільки хочемо, щоб до нас, українців, було застосовано таку саму міру і відношення, як до всіх інших народів.

Конче потрібно, щоб відповідні українські чинники тут і за океаном відповідно зареагували на цю анонцію і не допустили в майбутньому ображувати національну честь і гідність українського народу.

Д-р Степан Росоха.

Майже на всіх міжнародних конференціях, які відбувалися після закінчення другої світової війни, советські делегати намагалися порушити і вирішити в бажаному для них дусі проблему переміщених осіб. Вони обстоювали ту думку, що всіх втікачів, які є в Західній Європі, треба, незалежно від їх бажання, примусово відправити до країн їхнього походження, насамперед до СРСР та Польщі.

Кремлівці багато залежало на тому, щоб знехотити ту галузь українського народу, що пішла в широкій світ, щоб розповісти йому правду про кривавий і злочинний

(Советська преса про ДП)

і великі квіслінги, які ховаються від суду і кари. А втім, це твердження московська пропаганда стоїть лише до порівняно невеликої частини втікачів. Основну ж масу тих, що рішучо не хочуть повертатися, ця пропаганда в брехливий спосіб змальовує, як жертви сваволі англо-американської окупаційної влади, яка тїбито всупереч усім зобов'язанням примусово затримує їх в західних зонах Німеччини, Австрії та в Італії. Це, мовляв, чесні советські громадяни, що тільки й думають про те, як репатріюватися. Але англо-американські імперіалісти не пускають їх до «сталінського раю». Навіть більше: тих сміливців, які одважуються заявити про бажання їхати додому, чекають в таборах поневіряння і кари.

Недавно в «Правді» була надрукована стаття про переміщених осіб, яку того ж дня передавали всі московські радіовисильні. Ось що написано в ній: «У західних зонах Німеччини залишилося до 1,5 мільйона переміщених осіб, які походять з Советського Союзу. Замість сприяти швидкому повороту цих людей на батьківщину, окупаційна влада примістила їх до таборів. Всі переміщені особи живуть в жахливих умовах, за дротами. Вони цілком безправні. Керують ними визначні нацисти. До таборів влада не допускає ніякої преси, пошти. Втікачам суворо заборонено слухати радіо рідною мовою. Советським представникам не дозволяють відвідувати таборів».

Советський журналіст Ю. Корольков, що тепер подорожує в американській зоні, 22-го липня вмістив у «Правді» статтю. В ній розповідає про відвідини латвійського табору. «Хоч сесія Об'єднаних націй, — пише він, — ухвалила в свій час заборонити в таборах пропаганду проти союзних держав і репатріяції, це рішення не виконується. Я відвідав один латвійський табір. Десятки осіб заявили мені, що вони хочуть їхати до Латвії, але їх не пускають. Вони навіть не можуть висловити своє бажання окупаційній владі, бо цілком підставою бояться переслідування і кари».

Кореспондент журналу «Новое Время» Л. Грінберг побував з групою советських журналістів в Мюнхені і Штутгарті. Свої враження він виклав у великій статті, приділивши в ній чимало місця і переміщеним особам. Як виявляється, цей журналіст і не помітив, що в Мюнхені, крім переміщених осіб, є ще й німці. «Мюнхенська вулиця різномовна. Тут почуєш не тільки англійську, але також і польську,

українську, сербську, мадярську, латиську мови. І навколо міста, і в центрі, і на околицях є десятки таборів УНРРА, в яких живуть люди, що дістали назву «переміщені особи», або «лі-лі», як їх тут називають. Ми відвідали один з таких таборів. Зволікання повороту примусово вивезених «переміщених осіб» з американської зони стало притчею во істинних. Про це говорять в цілому світі, особливо в тих країнах, громадянами яких є ці люди. Про це говорили і на Московській сесії ради міністрів закордонних справ. Але репатріяція посувається дуже поволі, в чому ми переконалися, відвідавши американську зону. Фашисти, які опанували табори, роблять все можливе, щоб перешкодити чесним громадянам повернутися на батьківщину. У мюнхенському таборі розповідали нам, що недавно один советський інженер, Сидоров, якого залякували, як «советського агента», вкоровав собі життя. Але якщо советським, польським і югославським громадянам заважають повернутися на батьківщину, то шлях для них в інші країни дуже легкий. По таборах їздять вербувальники: можна підписати контракт до Бразилії, Аргентини, Канади, Північної Африки».

В іншому числі того ж журналу надрукована стаття П. Трояновського. «У советській зоні окупації Німеччини». Описуючи своє перебування в Берліні, він не може не кинути жменю болю на переміщених осіб. «Звичай в західних зонах Берліну дуже відмінні від тих, що ми бачили в советській зоні. Вулицями міста вешталися юрбами відголоюваних і часто п'яних «переміщених осіб». Якимсь чином ці люди перебралися із західних зон Німеччини до Берліну і тут їх хтось годує, влягає, взуває, наїдає їм припуток. Советський сектор не ізолюваний від решти. Тому і сюди проникають дух і тенденції, які панують в американському, англійському і французькому секторах».

Даремним було б шукати в писаннях советської преси і в вжовлюваннях советського радіо про переміщених осіб хоч зерна правди. Немає її там. Натомість ясно подано брехливі, незграбно зфальшовані виступи про голод і злидні в таборах втікачів, про жахливі умови, сваволі і знущання урядовців УНРРА. Тенденційно пасмакани і висвітлені відповідно до стилю та духу советської пропаганди брехливі виступи, розраховані на загурканого советського обивателя.

Віктор НЕМИРОВИЧ.

ЯК ВИГЛЯДАЄ СУЧАСНА НІМЕЦЬКА ПРЕСА

На наших очах виростає нова німецька, на цей раз демократична преса. Вона скромна розміром і технікою, не надто висока тематично. Чи подобається вона сучасній німецькій публіці?

Журнал «Культурархів» ч. 1 приніс таку цікаву статистику накладів теперішніх німецьких часописів, видаваних з дозволу американ. влади.

Назва	Наклад	Місце видавання
Frankfurter Rundschau	459.000	Франкфурт/Майн
Süddeutsche Zeitung	410.000	Мюнхен
Stuttgarter Zeitung	403.000	Штутгарт
Tagesspiegel	400.000	Берлін
Rhein-Neckar-Zeitung	290.300	Гайдельберг
Hessische Nachrichten	257.600	Кассель
Mittelbayerische Zeitung	200.000	Регенсбург
Schwäbische Landeszeitung	200.000	Амгедбург
Nürnberger Nachrichten	165.000	Нюрнберг

Подяка

Організаціям, установам і окремим особам, що прагнули нас з нагоди виходу 100-го числа «УВ», склали нашу щонайщирішу подяку.

Редакція «УВ»

Листопад у Галичині і війна з Польщею (квітень-травень-червень 1919)

Перша дефензива УГА і „Чортківський пролом“. — Офензива і дефензива ген. ГРЕКОВА.

„Уже Львів готовий був капітулювати, але з'явився новий могутній чинник — дивізія Галлера, добре забезпечені та озброєні у Франції“.

Цим тараном польське командування в травні наносить сильний удар Галицькій Армії, а також на Лупк — Броди по шляху Наддніпрянської Армії. Цікаво, що Франція, замість того, щоб допомогти українській армії в її першій боротьбі з московськими більшовиками та примирити з Польщею, дає Польщі зброю проти українців.

Несподіваний удар переплутав усі карти і українська армія опинилася в критичному стані.

Більшовики використовують цю сприятливу для себе ситуацію і також ведуть рішучий наступ із сходу на Рівне — Крем'янець“.

„Фактично польське військо врізалося клином поміж Наддніпрянську та Галицьку армії і захопило пілківну базу Наддніпрянської і більшу частину бази Галицької Армії“.

(Ген. Капустинський, „ПОХІД УКРАЇНСЬКИХ АРМІЙ на Київ-Одесу в 1919 році“, сторінка 38).

Французький ген. Бартельмі (під час переговорів у Львові 28. 2. 19) оцінив ситуацію на Великій Україні дуже влучно і справді близько до фактичного стану на березень місяця: осадний корпус полк. Коновальця вже залишив Київ, а Директорія керувала відступом з Тернополя, намагаючись врятувати рештки державного і військового майна, якого ще так недавно було стільки, що ніхто не міг собі дати ради.

На такий зворот у перебігу кампанії Начальна Команда УГА зареагувала в той спосіб, що надала своїм босним групам глибокий дефензивний порядок — військо приправилось дорого продати ворогові кожну п'ядь здобутої по тяжкій бою різної землі.

Означив не не був конкретний вихід із ситуації. Своєю думкою команда з'ясувала урядові в своєму димісійному звіті. Команда задовольнилась, що дальша війна на два фронти фактично означала б війну з усім озброєним світом.

Команда зазначила, що вона далі не перебрисає на себе відповідальності за те, щоб одночасно зберегти армію і здобути територію.

Уряд у своїй відповіді закликав Начальну Команду не залишати справу боротьби за Рідний Край, а винести гірку чашу неволі, разом з урядом, до кінця.

Тут треба ще не забути зазначити, що на правобережній Україні стала нагала потреба в нових континентах, отже Галичина мусіла для загального добра поступитися своїми приправленими резервами.

А що було найгірше — це те, що глибоке запілля УГА, яке тепер було вже всеукраїнським, не здавало собі справи за сумну ситуацію й спільно вирішило, що УГА все зможе, все знесе і бодай стояти мішпо на зайнятих позиціях. Аж ось говорилось, що Антанта зрештою зрозуміє, що, віддавши Україну на поталу більшовизмові, вона тим самим копас і собі могола. Так наше офіційне запілля й далі продовжувало консервувати в різного роду формаціях та організаціях чималі відсоток босздатного елементу. До повноти картини доламо, що на мораль війська не могли не вплинути такі факти, як обстріл наших тилів з далеких гармат та нааго часті відвідини нашого запілля ворожими ескадронами. Загалом почалася фаза, в якій мало відігравати особливу роль загартоване в бою воїнство, виховане на гаслах великого козацького гетьмана Богдана: „Перемога від Бога, але йнарештво наше“.

До цього часу треба віднести важкі, але мало кому відомі факти, а саме — щодо змін у проводі армії. Начальним Вождем був іменований ген. Греків з функціями головного команданта фронту і запілля, а дотогочасний начальний вождь ген. Омелянович-Павленко та його начальник штабу ген. Курманович залишені в команді армії. Нам невідомо, чому саме дослідники цієї кампанії старанно омивають цей факт.

На похороні старшини. (1920 р. Протибольшевизмський фронт Дністра. На передньому плані — ген. Омелянович-Павленко).

Представляючи нового вождя в команді армії, д-р Петрушевич (на той час голова Національної Ради) пояснював ці зміни великою перетомою чільних осіб армії, але фактично йшлося про дещо інше, а саме — за новий політичний курс ЗОУНР. Певні з'ясування цієї справи ми знайдемо в наступних рядках згаданої вище праці:

„Було ясно, що воювати далі на два фронти, дорівнюється самогубству. Моголо бути одне питання: з ким уійти в згоду. В цей критичний момент керівники галицької політики та армії вирішують піти окремим шляхом і краще залишити свій терен, аніж скоритися перед несправедливим і жорстоким для них, домагаючимся Польщі. А зберегти свою армію за всяку ціну“ (стор. 57, ген. Капустинський, „Похід Українських Армії“).

У цю сумну хвилину у війську пронеслися дивні вістки, що Рада Амбасадорів делегує до армії американського генерала. Побачення Нач. Команди УГА з американським представником сталося на цей раз в районі III корпусу (в невеликому селі в напрямку Самбір — Хирів), присутнім був новий командир III корпусу полк. Кравець.

Дуже скромне було наше прийняття американського генерала, від цілої постаті якого віяло стажем і досвідом. Всі ми, що були навколо нього — були на роки 15-20 молодші. Поміж нами він виглядав як батько, таким було і його поводження з нами — мило, сердечно, просто. Ми як діти задивлялися до його глибоких сірих очей і шукали в них хоч іскру надії — хотіли пересвідчитися у тім, що нарешті й для нас знайде місце на земній кулі. Аж ось всі ми перебували війну та два роки були вже в безперервних боях за свою Батьківщину.

По скінченні наради і від'їзді генерала, ми довго дивилися всіля йому і розіхалися до своїх службових місць, окрілені певними надіями.

Практичним результатом цієї зустрічі було ще одне побачення делегатів воюючих сторін (в Стрию), але поляки настоювали на своєму. Тим часом у польському зверхньому Довідстві сталася ще одна зміна, з черги п'ята — Начальне Довідство перебрав генерал Івашкевич (бувний полк. російської армії).

З першими весняними променями фронт почав оперативно жити. Як тільки атмосферичні і ґрунтовні умовини дозволили, ген. Галлер розпочав свій марш-маневр з метою глибокого обходу нашого правого крила. Перший корпус отамана УГА Микитки розпочав пляновий відступ.

Відішли поляків з ділянки фронту Перемишль та Городок Ягеллон-

ський також успішно просувався наперед, третій корпус полк. Кравця переживав кризу. Нач. Командант УГА зосередив у Стрию свій стратегічний резерв (шеф штабу полк. Кокурін) і спираючись на Миколаївські фортеці, що були обсажені нашою бригадою, вирішив ударити на ворога в напрямі Самбір — Хирів. Але перелачне очищення нами Миколаєва змарнувало наш задум.

До того часу відноситься виступ проти ЗОУНР і Румунії, поліційні війська якої почали обсаджувати наш район, що межував з Буковиною, с. т. майже по Дністер. Загальна картина показувала, що альянти прагнули повного оточення УГА. Через це ті наші фронтові частини, що були за горішнім Дністром, мусіли змінити напрям відступу в бік Чехо-Словаччини. Частини ці були чехами інтерновані і розміщені по таборах (Іозефів та ін.); слід зазначити, що чехи ставилися до них наших воїнів з увагою, респектували національні почування тощо.

В другій половині квітня УГА була в повному відступі в напрямку пляндарму між Дністром і Збручем, щоб тим самим унеможливити марш-маневр генерала Галлера та румунів, що зайняли і Станіславів. Отож новому Начальному Вождеві УГА поспішало направити бойову ситуацію.

В ці турботні дні армійська думка не спала. Начальний Вождь ген. Греків був проти походу на Велику Україну. Командант Армії ген. Омелянович-Павленко заступав думку тих, що були за дальшу боротьбу, але на совєтському фронті. Була ще інша, які вважали дальшу боротьбу вже за абсурдну і пропонували капітуляцію перед Антантаю.

Коли війська УГА вже залишили Чортків і розташувалися для пасивної оборони р. Серету, до Команди

„Українець у Франції“

Вже скоро мине два роки відтоді, як у Парижі почав виходити місячник — часопис „Українець у Франції“. Десь на початку минулого року ми подивували його і тут, в Німеччині. Як орган Об'єднання українських робітників у Франції, часопис дійсно виявляє себе виразником інтересів українців у цій країні.

Після тривалої перерви ми знову злинали цей часопис за 15 червня 1947 р. Перша сторінка його поклає вісті з-за кордону, телеграми, політичне життя в світі.

В цьому ж числі переруковано перелому статтю з „Українських Вістей“ під назвою „Чуєш спіте?“ Стаття ця вже відома нашим читачам, в ній говориться з приводу договору трьох держав — ССРР, Польщі і Чехо-Словаччини, що стала до спільної боротьби проти українських повстанців, які не складають зброї і продовжують спротив окупантові.

Вся третя сторінка присвячена другому конгресові Об'єднання Українських Робітників у Франції, де подано звіт Головної управи ОУРФ. Читаючи його, бачимо й розуміємо, які великі труднощі сто-

или перед цією організацією в боротьбі за виховання і організацію українців, розпорошених по всій Франції. Треба було великих зусиль на кожній ділянці: у відкритті філій, шкіл, вистав, імпрез, дитячих садків тощо. Сьогодні, як бачимо із звіту, ОУРФ має вже 35 філій, гуртків та представництв по цілій Франції. Чималу роботу провела ця організація і в обороні людей, на яких і там ще до недавня полювали репатріанти, хануючи людей наших, де прийдеється.

Однією з найважливіших ділянок ОУРФ є культосвітня праця. Але в цьому велику перешкоду для організації становить відсутність кваліфікованих культурно-освітніх сил, брак підручників, книжок, п'єс, нот та інших засобів.

На 4-й сторінці, на окремому місці, подано і відомості з життя українців у Німеччині.

Такі враження і вістки приносять це одне випадкове число „Українець у Франції“, який в тяжких умовах і поруч іншої української преси, що виходить в Європі, веде спільну боротьбу за людські права для нашого народу.

В. Г.

До Управи Центрального Союзу Українського Студентства в Мюнхені

Факт злиття обох дотеперішніх центральних Об'єднань українського студентства в одну центральну організацію є перелучим наявним логічним, що в українському житті приходять до належного голосу творчі елементи і починає в нас перемагати закон ладу і відповідальності. Тим більше той факт є радісний, що довершився він на студентському форумі, себто на тому відтинку життя нашої молоді, до якого можна досліпно прикласти твердження: „яка молодість така й будучність народу“.

Факт координації студентських сил на високошкільному відтинку стане добрим приміром для інших ділянок, що живуть ще далі у розбитті і неспроможні на ніяку серйозну працю. Бо розбиття обезсилує, на місце важких проблем

ставити дрібні і неважливі, паралізує найкращі наміри, робить з приятелів ворогів, а з цілого народу посміховище. Українські студенти сказали собі, що так далі жити годі, і що постанову перевели практично в життя. За тим добрим приміром треба піти іншим. І то не гаючись, скоро й рішучо.

Координаційний Український Комітет вітає з тої вагоди все Українське Студентство і його станову організацію — Центральний Союз Українського Студентства і бажає добрих успіхів у праці. Рівночасно складає GRATULACIJE новообраній Управі ЦЕСУС-у і Всестудентській Координаційній Комісії, що добилася такого великого успіху.

Координаційний Український Комітет.

Армії (через бригаду полк. Бізаша) наспіла вістка, що поляки ґрунтовно перегруповуються для акції на Волинці і що властиво фронт проти нас поляками є обсаджений порівнюючи слабо. Начальні генерали однодумно ухвалили зробити контрнступ.

6-го травня ген. Греків димісіював, а ген. М. Омелянович-Павленко знову обияв верховне командування.

З метою поширення бойового пляндарму, збільшення калрів, а пізніше пляновірної евакуації Західної Галичини, командування армією зарядило нарано 7-го травня наступ двох корпусів.

Ранком 7.5. перемога наших двох корпусів була повна. Поляки залишили на місці бою всю свою артилерію і почали панічний відступ на всьому нашому фронті. Начальний Вождь, який персонально вранці 7. 5. був на місці бою, — видав директиву переслідувати ворога на дальші сто кілометрів...

9-го травня наступала понова зміна в командуванні армією, бо начальний командант настоював і надалі на реалізації раніш прийнятих рішень.

(Закінчення на 4-й сторінці)

Наслідки праці гімназії

Українська реальна гімназія в Новому Ульмі, яка незабаром відзначатиме два роки свого існування, своєю фактичною стала однією з кращих наших гімназій у цілій американській зоні Німеччини.

Очолене науковцем, громадським діячем та добрим організатором проф. Л. Білецьким, за активної підтримки громади та складу професорів, вона перемогла на своєму шляху безліч труднощів. У перші дні свого існування її праця почалась лише в одній великій кімнаті, де по чотирьох групах одночасно провадили навчання у дві зміни. І лише згодом гімназія переходить у відремонтоване і трохи обладнане мешкання гаражу. Часто в холодних, майже не опалених кімнатах, не розділяючись, кілька місяців спочатку не одержуючи платні і відповідних приділів, відважно працювали наші професори — трудівники, розумової праці, перекладаючи свої знання і досвід у голови нашої найкращої молоді.

Той, хто писатиме історію цього табору, неминуче мусить приділити гімназії окреме місце, як найсвітлішому чинникові цього таборного життя. Професорський склад не заплямував себе ніяким розладом та внутрішніми суперечками, які є досить поширеною хворобою по таборах — перед ним стояло єдине завдання: дати синам і донькам наших таборян найкращі знання, викувати з них повноцінних громадян-патріотів своєї нації, що, опинившись навіть і в колі чужинців, зуміють гідно репрезентувати свій народ своєю чесною наполегливою працею.

В таких умовах закінчився перший рік праці в гімназії. Минулого року вона випустила 11 учнів-матурантів. Цього року матуру склали сімнадцять учнів, з них два закінчили з відзнакою: С. Ваврик та Х. Погорєцька. З дуже добрим успіхом склали матуру Н. Фесенко та М. Іваніцький.

Такі наслідки тої тривалої праці професорів та адміністрації, такі наслідки тої тяжкої, але для дійсного педагога приємної праці, яку не всякому шастить до кінця зрозуміти. І слід сказати відверто, що ці трудівники учбового закладу не були першими у таборі ні по одній, ні в оплаті, ні в одержанні мешкання, ні на інші інші пільги, але на праці були першими — кожен віддавав себе всього як для своїх рідних дітей, і тому наше громадянство мусить бути глибоко вдячним як керівникам гімназії, так і професорам.

Випусний вечір матурантів

Увечері 26-го липня в Новому Ульмі відбулася прощальна вечірка матурантів гімназії. В ній взяли участь професори, представники та-

борових організацій, редакції „Українські Вісті“, а також представник культури і освіти ЦШУЕ професор Паливола та інші.

Вечірню вікрив директор гімназії проф. Білецький, закликаючи матурантів не керуватися в житті утилітарними мотивами, а насамперед — любов'ю до свого фаху, власними здібностями і покликаним, заклавши вірно служити своєму народові, своїй нації й Україні. Потім валуєшківі вітали ген. О.П. та всі інші учасники цієї урочистої прощальної вечірки, що відбулася за склянкою кави.

В. ГОЛУБ.

Зенон Бичинський

З Америки наспіла сумна вістка, що 19 червня п. р. в м. Апп-Арбор (штат Мічиген), по довгій і тяжкій недугі, опереваний у шпиталі, помер у 67 році життя визначний український діяч, основник пресбтеріанських церков у Європі й автор чималої кількості друкованих праць українською та інш. мовами, святий Зенон Олександр Бичинський.

Покійний народився 8. XII. 1880 р. в Галичині. Студіював спочатку у Львові й Берліні, а потім (теологію) в Америці. Жив перше в Канаді, а від 1926 р. в США, де зробив собі ім'я, як церковний діяч і редактор євангелістського журналу українською мовою „Ранок“. Від 1926 р. замешкав постійно в м. Апп-Арбор, де працював, як пастор. Звідси в рр. 1928—30 виїздив з родиною до Європи, де організував цілу низку євангелістських громад, особливо в Галичині (тоді ж видавав у Львові євангелістський журнал). З своєю смертю осиротів дружина, відомою американську письменницю Аліну Бичинську (з дому Курило) та 2-х синів і 3-х дочок, яким запалив любов до рідного краю і обездоленого українського народу.

З появою зйшов у могилу той чесний, шляхетний, повний запалу до праці на рідній ниві і глибокої любові до свого середовища, невтопний працівник, що все життя своє болів болями свого народу і тішився його радощами. Покійний лишив чимало друкованих праць українською мовою, а саме: переклади кількох англійських книжок, розвідку про Івана Гуса, знаву історію українських канцеляр і новелю з життя українців у Канаді п. н. „Журавлі на крилах“. Крім свого гарячого патріотизму, був знайомий серед українського й американського громадянства, як людина кристалево-чистого характеру, зразковий християнин, альтруїст і чеснотливий представник людської породи, до якого не приставали інші аномалії бізнесменського переродження. Американо-й українські часописи в Новому Світі присвятили Покійному цілу низку некрологів.

Д.

З нових видань

„В житах“. Г. Косинка.

Очевидно, ім'я автора, Григорія Косинки, розстріляного більшовиками у 1934 році, більш відоме нашому загалові, ніж сам його творчість. Тому факт перевидання його творів — до того ж друком — дуже відрізняє. Книжка оповідає в „В житах“ істинні в собі три сюжетно-пов'язані цікаві оповідання з часів боротьби за українську державу з 1917-20 рр. Це оповідання говорять про Г. Косинку як про одного (поруч із Хандовим, Підмогильним та іншими) з найвизначніших прозаїків, яких дав революційний і пореволюційний період на Україні. Не можна лише погодитися з думкою В. Русановського (в передмові), яка звучить так: „Косинка схилю до жертви від революції. Він не прийняв її гасел, а йде з гасінською туди, де б'ється селянська воля...“ Тобто — йде до українських загонів, які загалом за українську самостійну державу, а вона, властиво, і робила революцію, ніж уже і були революційне праці.

Високоінформаційна книжка „В житах“, безперечно, знайде широкого читача.

М. О.П.

В. Кор.

„Як валилась імперія“

Під такою назвою читав свою доповідь п. Жук 17. 7. 47 р. в українському таборі в Ділінгені. Слід сказати, що доповідь не відповідала темі, бо про те, як валилась імперія, власне, нічого не було сказано. Зате доповідач, розповідаючи про революційну роботу та роль українських мистецтвознавців, що перебували в Петербурзі під час революції 1917 року, забагато говорив про себе. Ось наприклад: „Ми підготували були все в справі дозволу Леніном на

організацію в Петроградській окрузі українських частин. Але голова українського уряду В. Вавинченко не бажав розмовляти про це. Цілий тиждень ми чекали його до прямого проволу для розмови, а він не підходив. Більше того, — каже доповідач, — близько 150 тис. вояків із бунтівних солдатів-українців, були готові перейти в Україну, але, на жаль, головний отаман Петлюра не дав на це своєї згоди“.

Ми питаємо: звідки не доповідач взяв?

П. Жук далі розповідає, як він, в супроводі ще 4-х українських діячів пішов на переговори до Леніна, а Ленін не мав часу, то прийняв їх Сталін. Кінець-кінцем так „переговорювали“, що п. Жук із двома іншими втекли, а двох було заарештовано. „Далі наш штаб розгромив, — говорить п. Жук, — і нам довелося переїжджати на Україну“. Далі доповідач дуже прохав пробачення, що має обмежений час, а то б він ще більше розповів про роботу українців у Петрограді. А ми, слухачі, в свою чергу були дуже задоволені і дякували обставинам, що не дозволили п. Жуківі продовжити плести нісенітницю.

Ф. Ко.

Розшуки

— Описьковича Миколу писати на „Українські Вісті“ для Дмитра.

Анатолій Сидор розшукує двох рідних сестер Голу та Ліду Бредіхину, Голу Півеньку. Адреса: „Укр. Вісті“, Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

ПОБРАТИМИ, ВІДГУКНІТЬСЯ! Горді Б., Грицько К., Проф. С. Писати на „Українські Вісті“.

— Журбенка Григорія — Хоменко Григорія. Писати на „Українські Вісті“ для Анатолія.

— Сестру Васюк Женю — Васюк Миколу. Зголошуватися на „Українські Вісті“, 81—1.

— Рідних і знайомих з Іванкова, пов. Боршів, шукає Mrs. Mary Pawlitz, 1936 Edgar St., Regina Sack, Canada, 82—1.

— Дружину Стефанію та доньку: Мирославу й Марусю шукає Іван Фур. Hannover, Lager „Lysenko“ 84—1.

— Рідних та знайомих розшукує Потапенко А. Писати на „Українські Вісті“, 84—2.

— Леви розшукує батька Віталія, мама з сестрою Олесею — Бритійська зона, Münster-Lager, 85—5.

— Брата Івана і сестру Розалію (Чехо-Словацьчина, Коньчине) шукає Осип Карабан, Nürnberg, Lager IRO „Kongress“ Bl. 16, 86—1.

— Сина Чубка Бориса, народж. 1924 р. Востаннє село Стендаль, 40 км на захід від Штеттина. Писати: Чубко Галина, (20) Hannover, Möckerstr. 21-27, Lager „Lysenko“, Bl. 5a-21, 87—1.

— Енку Сорочинську, яка за німців працювала у д-ра Веземара (Берлін-Ліхтенфельд). Писати: Софія Бондар, Dinkelsbühl, Turmgasse 3-7, 88—1.

— Стриг Володимира, народж. 1925 р., шукає батька. Український табір в Karlsruhe, 89—1.

— Паленка Петра, народж. 17. 7. 1925 р. Шукають батьки. „Українські Вісті“, 90—1.

— Рідних та знайомих шукає Желобський Семей. Писати Northelm (Hans) Lager „A“ DP, 91—1.

— Зелників прошу відгукнутись — Леонід Гусак. Писати на „Укр. Вісті“, 92—3.

— Івана Білецького Бориса Олександрів. Писати на „Укр. Вісті“ 93—3.

— Шукаю рідних і знайомих — Семків Микита із Завалки, пов. Катув, адреса: Aschaffenburg, DP Camp 267, Team 1049 Bois Brule, 94—1.

НОВІ ВИСТАВИ

24 і 26. 7. в ділінгенському таборі зальковий театр „Ледека“ під керівництвом Т. Верещинського зробив три нові вистави й п'єси: „Майський король“ та „Минаха війна“ — Леоніда Полтави — „Червона шапочка“ — Ісидора Ісидорівича Семченка за відомою народною казкою.

Н. Р.

В справі стипендій до Бельгії й Голландії

Комісія Допомог Українському Студентству (КОДУС) повідомляє українським студентам, що засідання в справі устаткування списку стипендіатів на студії до Бельгії й Голландії вже відбулося й далішні прохання не розглядатимуться. Про призначення стипендій кожній стипендіат буде окремо повідомлено.

В. Кор.

Листопад у Галичині і війна з Польщею

(Закінчення з 3-ї сторінки)

того основного плану ведення війни з ворогами України, а генерал Грецький, що перебував тоді при уряді, вважав відступ за Збруч — від оглядом моральним — не бажаним. Генерал подав урядові області інші перспективи і 9. 5 ст. ст., на третій день офіційно, об'явив командування армії, а 10. 5 розвинув далі розпочату команду армії акцію в напрямі на Львів. Проте після тижневих успіхів він мав свій чорний день (поляки мали час на перегрупування своїх сил). Генералові М. Тарнавському довелося під сильним натиском поляків відводити армію за Збруч. Це коштувало нам втрати більшої частини наших матеріалів.

Крім того, втраченого часу ніхто вже нам повернути не зміг. Оцінку цієї операції ми знаходимо і в згаданій нашій праці ген. М. Канусти-Скаго, а саме:

„Але цей блискучий наступ Галицької Армії відбився несприятливо на операціїх Наддніпрянської армії. Польки, заставивши ген. Грецького, очікували ліній Збруча, почали евакуацію Тернополь, Збаража і цілком припинили свій натиск на більшовиків з боку Радзивилов на Дубно-Крем'янець. Більшовики використали цей момент і, сповнивши за свій правий фланг, повели наступ з північного заходу на Волинську групу“ (ст. 75).

Отже ми бачимо, що і за ген. М. Тарнавського (шеф булави полк. Шаманек) УГА не пішла на капітуляцію, а вирішила перейти Збруч і спільно з Дібновою Наддніпрянською армією (яка хоч і була тепер мала числом, але її частини були добрі) взяла участь в так званому поході Української Собоної Армії на Київ взимку 1919 року.

Отже УГА було переможено, але не знищено — вола пішла за Збруч не з пустою в душі, а з гаслом „Через Київ — на Львів“.

Минуло чверть століття. Переважними силами війни і війни багата література і статті промовних і не промовних критиків... Читач має право запитати: а де ж на-

да? Польську мемуаристику ми згорі відкидаємо, як надто пристрасну і тенденційну. Тож на запит ми відповімо запитом: чи не є доцільним насамперед простудіювати мемуари тих осіб, яким нація, в хвилини смертельної небезпеки, доручила провадити війну? А до таких споминів належать всі мемуари колишніх начальних вождів УГА та генеральної і полкової старшини.

В них читач знайде дійсний стан сил на обох сторонах (ген. Тарнавський — „Сюмашин“ та брошура польського автора „Кампанія польсько-українська“) і тоді у читача розв'ється легенда про стотисячну армію УГА — дійсність виглядала значно скромніше. Далі читач довідається також — чому властиво Н. К. не використала тієї чи іншої нагоди? — що було дійсною причиною довгої павзи після першого штурму? — якою провідною думкою були просвіщені всі босви операції Н. К. і т. ін.. Довідається — яка була роль запілля для обох сторін? — на що були багаті поляки і на що білі ми? — хто був дійсним ініціатором та фактично реалізував Чортківський пролом (свідчення генерала Курмановича, полк. Бізани та критичний нарис по істині операцій кампанії ген. Канусти-Скаго)? — які були позитивні і негативні моменти з Чортківської операції і т. д. і т. ін..

Чудес на світі мало — все є результатом планової, шоденної наполегливої праці. Геній так само мало — більш результати досягаються людьми діяльними за контролем людей досвід. За одного білого 10 побитих дають — класе народня приказка.

Хай ці речення в дні споминів за Галицько-Польську кампанію будуть квіткою на могилі наших полеглих побратимів, які не зрадили заповіту видатного полководця і визначного гетьмана Богдана Хмельницького: „Перемога від Бога, але лицарство наше“.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подаємо гаску оплати за надрукування оголошень в нашому часописі: 1 стор. — 600 НМ, 1/2 стор. — 350 НМ, 1/4 стор. — 200 НМ, 1/8 стор. — 100 НМ, 1/16 стор. — 50 НМ, 1/32 стор. — 25 НМ. В тексті — 100%, надішлите.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне окреме слово.

Належну суму слід надсилати разом з текстом оголошення.

Без попередньої оплати — оголошень друкувати не будемо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить

ТРИЧІ НА ТИЖДЕНЬ: у середу, в'єднано і п'ятницю.

Приймається передплату:

На 1 місяць — 6 НМ

„ 3 „ — 18 НМ

Ціна окремого числа 50 Пф.

Організуйте групову передплату та зголошуйтеся для колекторства. — Колекторства знижка 20%. — У справах передплати, одержування часопису, змін адрес тощо — звертатися встановлено і особисто до Адміністрації.

Administration „Ukrainaki Wisti“

Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничий Служба

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛІГІЯ

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЙ.

Редакція застерігає на собі право скорочувати дописи, а з огляду економічних дописів зустрічаться лише, в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати на окремих редакторів, а Редакції.

Redaktion „Ukrainaki Wisti“

Neu-Ulm, Ludwigstraße 10.

Заступник редакції особисто в українському таборі Н. Ульму — Близько „А“ 8—12 год. щодня, крім суботи.

Authorized by Information

Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung

Neu-Ulm — Ludwigstraße 10.